

KYRKJEBLAD

FOR

DAVIK

Nr. 148

Kjem ut
4 gonger årleg

September 1944

Utgjevar og redaktør:
Prost R. J. Slaattelid
Davik

15. årg.

Songbøn.

*Å du som gav ditt liv for meg,
lat meg få stendig fylgja deg,
og tena deg i liv og ferd
i denne og ei høgre verd!*

*Ja du som leid og streid og vann,
å set du hjarta mitt i brann,
so kjærleiks reine altar-eld
må lysa klårt til siste kveld!*

*Å du som bygde himmelbru,
å styrk mi valne, veike tru,
so gjennom sorg og sut og skam
eg uskadd vinn til målet fram!*

*Å høyr vår bøn og send oss svar,
og bed for oss til Gud, vår Far,
so dagleg me i livsens sveim
ei helsing fær frå himmelheim!*

O. La.

Våre løfter.

Salme 50, 14.

I denne mektige botssalme formaner Herren oss til å gjøre bot. Og den sanne botferdighet skal blant annet vise seg deri at vi betaler Herren våre løfter. Der avlegges mange løfter. Akk, vi er bare altfor snare til å gjøre det. Det er dem som strør løfter omkring seg, store, vidtrekkende, betydningsfulle løfter og små »betydningsløse« løfter. Det er ikke noe godt merke, at et menneske er så flink til å love. For det må befryktes at den som gjør det, han har mange brutte løfter på sin samvittighet. Og brutte løfter — det er overskriften over mange sørgelige kapitler i menneskelivet, både for dem som gav dem og for dem som mottok dem. De har voldt megen sjelekval og mange bitre tårer. Ja, brutte løfter har vært årsak til mange brutte menneskeliv.

Her er dog ikke nærmest tale om de løfter som det ene menneske gir det annet, men om visse løfter til Gud. Israels folk hadde gjort Gud sitt store løfte, da det inngikk pakt med ham. Og dertil kom løfter som israelitene ved en eller annen anledning ellers hadde gitt til Herren. Betal dem! Hold dem! Det er formaningen her. Også vi har gjort Herren mange løfter. Å, hvor mange! I nød og trengsel, med døden for øye osv. — hvor mange løfter avlegger vi ikke. Vil Gud i nåde hjelpe oss så skal vi gjøre dette eller

hint. Gi en eller annen en gave, forbedre oss på en eller annen måte. Men foruten slike løfter gjelder det også oss, de kristne, at vi er Guds pakts folk. Også vi er bundet til Herren for livet. Som døpte i den treenige Guds navn og innlemmet i hans kirke har vi forpliktet oss som Herrens folk. Dette er vårt hovedløfte til ham — forsake djevelen og tro på Gud.

Betal den høyeste dine løfter! La det være hellig alvor for deg. Husk at du ble et Guds barn i den hellige dåp. Minnes ditt dåpsløfte. Minnes din konfirmasjon. — Den fromme Melancton pleide hver eneste dag å gjenta forsakelsen og trosbekjennelsen. Gjør det samme du også.

Men la oss også tenke på våre andre løfter. — For det er sikkert nok at mange av oss har vært snare til å gi Gud gode løfter og snare til å glemme dem. En alvorlig bestrebelse etter å holde løftene til Gud vil utvilsomt drage etter seg at vi også forsøker å oppfylle de løfter vi har gitt mennesker.

Det som skal lette denne hellige troskap for oss det er, at Herren, den høyeste, er tro i oppfyllelsen av sine løfter til oss. Også dette: at Han som begynte en god gjerning i oss, vil fullføre den til Jesu Kristi dag, og at hans kraft fullkommes i vår skrøpelighet.

(Etter »B. og H.«).

Gud signe dig, hvor du larer.

Idag vil jeg fortelle litt om mor — min egen mor. Hun har no hvilt i sin grav i mange år. Men hennes minne har levet lyst i min sjel. Og det dør heller ikke så lenge jeg lever.

Hun var jo den beste kvinne jeg kjente.

Middels stor med mørkt hår, brune øyne, litt krum nese og et ansikt, der åndet fred og mildhet og framfor alt — kjærlighet. Og hvor vi små så opp til henne med tillit og kjærlighet.

Hvor hun kunde med sin bløte hånd tørre tårene og med sin milde røst senke legedom inn i våre hjerter. Hun stod ikke for oss som en solstråle kun, men som en lysende solskinnsdag i mai.

Men hun kunde også bringe oss i angst, når vi hadde gjort noe uriktig.

Jeg husker en dag om høsten. Jeg glemmer den ikke. Jeg var omkring 4—5 år. Et par litt større gutter og jeg gikk forbi en hage som ikke var vår. Der stod store epletrær. En veldig gren hang utover hagegjerdet, bugnende av stor, moden frukt. »Og treet var deilig å se til.« Den onde lyst kom opp hos oss. Den største av kameratene vilde få meg, den

minste, til å ta 3 epler. Så skulde vi dele. Samvittigheten slo meg, men for ikke å komme i ugunst hos de andre, nærmet jeg meg grenen med skjelvende hånd. Da syntes jeg der kom noen, og vi la på sprang. Vi hadde ikke rørt eplene; men jeg hadde vært nær ved. Og jeg var like så ulykkelig som tyven, der er grepet på fersk gjerning.

Om kvelden i skumringen tok mor meg på fanget. Hun så meg inn i øynene så varmt og kjærlig. Så sa hun: »Gud velsigne deg og bevare deg fra alt ondt!«

Det var klart hun visste, hva der var hendt meg. Jeg skalv. Jeg brast i gråt og bekjente alt. Hun visste dog naturligvis ingen ting. Men hun hadde anet, at jeg var i fare.

Hun takket Gud, der hadde reddet meg i siste øyeblikk. Så bad hun for meg under varme tårer. Jeg glemmer det aldri. Dette ble meg en nyttig opplevelse og en velsignet lærdom for framtiden.

Så vokste barneflokken og vi med. Men det var likesom hennes kjærlighet vokste enno sterkere. Mangen våkenatt hadde hun for oss. Men alltid uuttømmelig i sin kjærlighet.

Hvor en mor kan være rik på kjærlighetens gull!

Jeg minnes henne især om søndagen. Da var det alltid fest. Hun gikk og stelte i huset og sang. Senere leste hun for oss og bad med oss. Hadde vi vært i kirken, gjentok hun ofte for oss deler av prekenen og samtalte derom med oss og andre.

Da jeg gikk til konfirmasjon, tok hun seg særlig av meg. Hvor hun la meg på hjerte å søke Gud og ha oppgjort sak med ham! Hvor det var henne om å gjøre, at jeg måtte være en rett konfirmant! Og det ble også der i gjennom meg alvorlig om å gjøre. Enn-skjønt det ikke kom til et helt bevisst Gudsforhold da.

*

Et års tid etter min konfirmasjon begynte jeg på en videregående skole for unge gutter. Den lå en norsk mil borte fra min heim.

Hun var glad for å sende meg til denne »friskole«, som den kaltes. Og det var en god skole. Jeg tror den var aldeles eksemplarisk. Det var den eneste og den første av det slags i min heimbygd og viden om. Dens lærer var kirkesanger Ole Flo. Jeg minnes ham med høyaktelse og kjærlighet som en utmerket lærer.

Jeg gikk der to vintrer. Jeg hadde vært heime i julen den annen vinter. Og julen er jo barnas og de unges fest.

Men julen var også mors fest. Alt skulde da være blankskurt og rent. Alt skulde likesom stråle i den tarvelige stue. Maten skulde være den beste. Sørgen den beste. Men framfor alt, stemningen, hyggen, gleden skulde være den beste. Julekort var ukjent den gang, julepresanger omtrent også.

Men julehyggen og julegleden var vel kjent — jeg tror, mere enn no.

Det var en deilig jul heime. Og mor var rett i sitt element. Vi hadde sunget de herligste julesalmer sammen, lest og talt om Jesus sammen. Og hun hadde bedt for oss.

Etter jul skulde jeg tilbake til skolen. Da hun vel hadde pakket nisteskrinet, og jeg skulde si farvel, var det så underlig. Jeg synes jeg ser hennes øyne, da hun sa: »Lykke til no da. Gud signe deg, hvor du farer! Farvell!«

Jeg var vant med dette, men det ble likesom så rart denne gang. Jeg drog avsted. Det var siste gang jeg hørte hennes kjære, milde røst. Neste gang jeg så henne, var stemmen brusten. Hun stred med døden.

Da jeg hadde vært en tid på skolen, kom en dag vår snille, vennlige prest, som nylig hadde vært i min heim på forbireise, og sa: »Jeg skulde hilse fra din far at han gjerne vilde du skulde komme heim. Din mor var litt klein. Det var dog ikke meget som feilte; hun hadde hatt så ondt i hodet noen dager og hadde måttet gå tilsengs.«

Dette hørtes jo ikke så farlig ut. Men jeg forstod at noe alvorlig var på ferde, sa hurtig farvel på skolen og fikk følge med presteskysen tilbake.

Jeg var meget spent på å få se hvorledes det stod til. Da jeg kom heim, satt far ved sengen. Det var stille i stuen, kun mors tunge åndedrett og et par av mine søskens stille gråt hørtes. Jeg gråt med. Mor lå i feberglød og stred med sin siste strid.

Hun kjente meg ikke.

Om aftenen kl. 9 drog hun sitt siste sukk. Stille sov hun inn. En fredfull glans la seg over det kjære ansikt.

Striden var slutt.

Som solen ofte synes fagrest i aftenrøden, når den synker i hav, så syntes jeg mors ansikt no var smukkere enn noensinne. En stille, himmelsk fred lyste inn. —

Men fagrere er hun hos Gud. Jeg er viss på hun gikk heim til ham.

Men jeg var helt trøstesløs. Jeg følte meg som det fattigste, det ulykkeligste menneske i verden. Jeg husker så vel jeg tenkte: »Jeg blir aldri glad mere her!« Å, hvor tom heimen med en gang var blitt! Å, hvor et slikt menneskeliv kan gjøre en heim rik! Og aller mest en mor

— — —

Unge venn, har du en god mor, så sett pris på henne, før hun ligger i sin grav! Lyd henne, gled henne, tjen henne! Velsignelsen skal følge! »Hedre din far og mor, at det kan gå deg vel, og du må lenge leve i landet!«

M. Syltevik.

Småstykker.

Der stander et hus.

I århundrer har det stått der, omsuset av skiftende stormer. Det står i by og bygd, oppunder høyfjellet og ved den værhårde kyst, hvor mennesker bor, bygges Guds hus, kirken. Den representerer det evige i tiden, det hellige i syndens verden, lyser i mørket. Der kommer vekkelstider og døde tider, gullalder og nedgangstider, men kirken står om enn tårnene faller. Om tyve år skal der ikke mere gis et alter for Kristus, sa en kirkens fiende for 150 år siden, men hvert år bygges nye altere, nye kirkespir reiser seg.

Hvorfor står den der? — For å forkynne trøens ord, tro på den Herre Jesus og du skal bli freist. Ved troen skal vi vinne, ti troen alltid vant. Hvorfor står den der? — For å forkynne håpet, det levende håp ved Jesu Kristi oppstandelse, vissheten om Guds makt over alt ondt, morgenrøden etter alle mørke

timer. Hvorfor står den der? For å forkynne Kristi kjærlighet i ord og liv, vi skal glede og gagne og bære hverandres byrder.

Derfor la kirken stå høyt i våre øyne, la oss bygge Guds kirke i hjerte og folk, la oss be for den at den må fylles med Hellig Ånd og ild, at den må vokse i tro, håp og kjærlighet.

Den kristne og krigen.

Det engelske kirkeblad »The Church Times« skriver i en artikkel følgende, gjengitt etter »Protestantische Rundschau«:

Den store fare for den kristne i krigstider består først og fremst i det at han under innflytelse av propagandaen og sine egne lidelser kommer til å betrakte sitt eget folk som en samling korsdragere, som fører en berettiget utryddelseskrig mot den ondes tilhengere. Men den kristne står under sin Herres og Mesters bud: Du skal elske dine fiender. Han vet at den høyeste dyd er kjærligheten. Hvor fast overbevist om sin rett han enn kan være, må han dog erkjenne at de menn og kvinner mot hvem han kjemper i det store og hele er hverken mer eller mindre syndige enn ham selv, og at de er likeså overbevist om sin rett som han om sin. I krigstider befordres selvrettferdighet og hat mot fiender med alle midler. Men hat og selvrettferdighet er, langt fra å være dyder, fra kristelig synspunkt å sidestille med de laveste laster.

(N. Mistid).

Det hendte på Grand Hotell, Oslo,

at en kristen shippingmann spiste frokost sammen med en kollega. — På tale om tidene i bransjen ble det ikke liten banning fra den ene siden av bordet. Vår venn visste ikke riktig hva han skulde gjøre overfor denne strøm av eder og påkallelser, det var ikke så lenge siden han selv hadde holdt på på samme måten. Men etter en stunds betenkning fikk han en idé: Hver gang den annen sa en ed, sa han høyt og tydelig: Jesus Kristus!

Første gang ble det overhørt med et forbauset smil, annen gang ble det svelgjet med et surt ansikt, men tredje gang fór mannen opp og sa forferdet:

»Nei, men er du blitt aldeles spennet nå da?«

»Nei«, svarte vår venn, »men når du så ivrig påkaller din herre, må jeg også påkalle min«.

Mannen ble rasende, slengte en femkrone på bordet som betaling for frokosten, og gikk uten å vente på oppgjør og uten å si farvel. Men det underlige var at han to dager etter ringte opp til vår venn og forlangte å få en alvorlig samtale.

»Saken var«, sa mannen, da han fortalte historien, »at lyren hadde rett. Det var min herre jeg påkalte. Jeg visste det riktignok ikke selv, før jeg fikk for-døyd det han hadde sagt. Men nå har jeg fått en ny herre jeg også —«.

Våre døde.

17. mai: Jakob Kristenson Vingen, ug. fiskar, f. 1851.
23. mai: Kornelius Berntsson Sandal, Isane, e. kår-mann, f. 1864 i Breim.
9. juni: Ida Knutsdtr. Lefdal, kona til Peder M. Lef-dal, f. 1881 i Sør-Vågøy.

17. juni: Audun Leonhardsson Midtbø, Berle, f. 1935.
24. juni: Marta Samsonsdtr. Haus, ug. fabrikkarbeid-erske, f. 1870.
3. juli: Kari Johannesdtr. Myklebust, kårnkje, f. 1858.
6. juli: Kristen Samsonsson Kongshaug, g. gbr., f. 1862 i Endal.
15. juli: Abel Steffensson Olsbø, e., kårmann, f. 1864.
21. juli: Hans Johansson Lefdal, f. 1934.
25. juli: Rakel Ellingsdtr. Vik, ug., f. 1864.

»O menneske, o menneske,
til enden fort det lider.«

Notisar.

Døpte: 29. mai: Harald Jostein, f. 23. april av f. Marius Ellingsson Leirgulen og k. Marta Olaidtr. (f. Leirgulen). — S. d. Ragnhild Astrid, f. 22. april av f. Emil Nilsson Klubben og k. Agnes Rasmusdtr. (f. Bakke). — S. d. Rønnaug, f. 1. mars av f. Reinhardt Jakobsson Nyheim, Berle, og k. Norunn Hansdtr. (f. Sundal). — 18. juni Per Inge, f. 3. mai av f. Peder Pedersson Bøen og k. Karoline Olsdtr. (f. Blålid). — 25. juni Anne Petra, f. 27. april av f. Gustav Knutsson Solibakke og k. Amanda Larsdtr. (f. Gloføk). — S. d. Ragnhild Petra, f. 4. mai av f. Lars Knutsson Soli-bakke og k. Karolina Martinusdtr. (f. Kolset). — 2. juli Turid Berit, f. 26. april av f. Martin Johansson Fred-heim, Blålid, og k. Borghild Olsdtr. (f. Blålid). — 16. juli Magne Bjarné, f. 12. mai av f. lærar Martin Jonsson Eikås og k. Brita Andreasdtr. (f. Haus). — 23. juli Ragnhild Dagny, f. 8. juni av f. Andreas Ols-son Solheim og k. Petra Rasmusdtr. (f. Løken). — 20. aug. Olav Kåre, f. 17. juni av f. Jørgen Olaison Kittang, Askevik, og k. Signy Johannesdtr. (f. Vangs-nes).

Ektevigde: 10. juni Oskar Olsson Oksholen, Sør-Vågøy, og Emma Kristofersdtr. Husevåg. — 24. juni Arnljot Pedersson Bjørnøy og Kitty Albertsdtr. Ek-holm, Kristiansund. — 27. juni Birger Rasmusson Risøy og Borgny Olsdtr. Grønnevik, Stryn. — 29. juni Birger Karlsson Asebø, Rødgegen, og Olga Pedersdtr. Nordpoll, Selje. — 17. aug. Per Larsson Solvang, Olsbø, og Ingeborg Kristoffersdtr. Midtbø, Leirgulen. 25. aug. Olav Nikolaison Frimannslund og Anna Ma-tiasdtr. Bruvoll. — S. d. Erling Ludvigsson Grytten, Bru, og Annie Johansdtr. Frimannslund.

Konfirmantar 1944: Davik: Andreas Simonsson Øverland, Olav Henriksson Årdalsbakke, Magnus Matiasson Rye, Marta Guttormsdtr. Endal, Liv Nils-dtr. Bakke, Nelly Olsdtr. Åse, Aslaug Larsdtr. Yire-eide, Svanhild Sverresdtr. Flister. — Rugsund: Torolv Karlsson Klubben, Josten Karlsson Haugland, Karl Martinusson Strømmen, Anfinn Einarsson Eide, Bjarne Bergesson Rise, Alfred Karlsson Nygård, Sig-mund Hansson Klubben, Arthur Karlsson Huns-kår, Alvild Einarisdtr. Huns-kår, Målfrid Olsdtr. Lofnes, Ragnhild Robertsdtr. Nygård, Anny Ivarsdtr. Nygård, Ingeborg Hansdtr. Risøy, Randi Berntsdtr. Rylands-holm, Gerd Berntsdtr. Rylandsholm, Alvild Matias-dtr. Hennøy, Marit Pedersdtr. Nygård. — Totland: Albert Albertsson Løvoll, Reidar Williamsson Arent-zen, Sverre Alvsson Ålen, Arvid Knutsson Nøre, Liv Kristiansson Nave, Aslaug Johansdtr. Kvamme

Den nye hjelpekyrkjegarden på Hunskår vart innvigd 6. august. Oppsittjarane på Hunskår har gjeve grunn til kyrkjegarden, og folket i krinsen har kosta gjerdet.

Til det Norske Misjonsselskap kom i 1943 inn i Davik sokn kr. 2 262.29, i Rugsund sokn 2 996 99 og i Ålfot sokn 820.63. — Dei tilsvarande tal i 1942 var 1 499.63 og 1 755.38 og 703.15.

Basar: Davik 30. mai til heidningmisjonen kr. 570.29.

For 100 år sidan: Vigde: 20 okt. 1844 Niels Johnsen Gjelde, 19 år, og Brite Jacobsdtr. Bortne, 30 år. — S. d. Johannes Olsen Ervig, 41 år, og Anne Andersdtr. Kjøllesdal, 30 år. — 27. okt. Rasmus Abelsen Koldsæt, 32 år, og Synneve Tollevsdtr. Gjesdal, 36 år. 25. nov. Didrik Isaksen Nore, 27 år, og Anna Christensdtr. Brobakke, 27 år. — 1. des. Peder Pedersen Rugsund, 24 år, og Brite Abelsdtr. Hessevaagbakke, 20½ år. — Døde: 11. okt. Brite Johnsdtr. Endal, gaardmandskone, 64 år. — 23. nov. Kari Olsdtr. Lillehaug, gaardmandskone, 63 år. — 19. des. Niels Nielsen Krabbestie, pladsemand, 70 år. — 3 des. Ingeborg Andersdtr. Krabbesti, 63 år. — 19. des. Synneve Olsdtr. Møklebust, gaardmandskone, 87 år. — 27. des. Kari Gabrielsdtr. Møklebust, gaardmandskone, 74 år. 27. des. Anna Torbjørnsdtr. Indre Isene, gaardmandskone, 77 år.

Åremålsdagar: 80 år: 3. nov. Kristen O. Thuen. 4. nov. Peder A. Otteren. 10. nov. Rasmus L. Indredavik (Heggen). 18. nov. Henrik M. Frimannslund. — 70 år: 3. des. Hans S. Hennøy. — 60 år: 1. nov. Mons M. Isane. 3. nov. Mons J. Myklebust. 15. des. Elling L. Risøy. — 50 år: 15. des. Anton K. Horn. — 23. des. Jørgen J. Heggedal. — Retting: veu eit imis ak i siste nr. var det sagt at Tollef M. Førde var 50 år 31. juli. Han vert 50 år i 1945.

Kvittering for kontingent: Pauline Reksnes, Andreas Haus, lærar M. Eikås, Gjertrud Rosenlund, Guttorm Rimstad 2 kr. — August Hamnen, Hans Klubben, Marie Hunskår, Ivar Nordheim, Nils K. Hamnen 5 kr. — Anne Seime, Knut Horn, Kristine Bakke, Johan Haukedal, Johan Klubben, Alvina Skavøpoll 3 kr. — Einar Hunskår, Nils H. Hamnen 4 kr. — Sogni Hunskår 3.50. — Tils. kr. 69.50.

Hjarteleg takk til alle.

Gudstenester:

17. s. etter treeining	1. okt.:	Kjølssdal.
18. —»—	8. »:	Davik.
19. —»—	15. »:	Rugsund.
20. —»—	22. »:	Ålfot.
21. —»—	29. »:	Kjølssdal.
Bededag	3. nov.:	Davik.
Helgammessesundag	5. »:	Rugsund.
23. s. etter treeining	12. »:	Totland.
24. —»—	19. »:	Ålfot.
25. —»—	26. »:	Davik.
1. s. i advent	3. des.:	Kjølssdal.
2. —»—	10. »:	Rugsund.
3. —»—	17. »:	Totland.
4. —»—	24. »:	Ålfot.
1. joledag	25. »:	Davik.
2. joledag	26. »:	Rugsund.
Sundag etter jol	31. »:	Kjølssdal.

Soga um Saul Irå Tarsus.

(Framhald).

Det gjekk likevel godt i det første rettsmøte. Han kunde prova at han ikkje hadde vore i Rom i seinare tid, og han fekk og høve til å preika evangeliet for den fiendslege folkehopen, og det kvikka han mykje opp. Men saka vart utsett, så ein kunde røkja nøgjare etter kva lut Paulus hadde i ildgjerningane åt dei kristne, og han tvila ikkje på kva resultatet vilde verta. Han sende snarbod til Timoteus, at han måtte koma straks: »Gjer alt du kan for å koma snart til meg. Gjer alt du kan for å koma føre vinteren.« (2. Tim. 4). Kom Timoteus tidsnok? Det veit vi ikkje.

Ved det andre rettsmøte vart Paulus dømd til døden. Då han var romersk borgar, skulde han døy som ein gentleman — ved halshogging. På same tid, ser det ut til, vart Peter sett fast. Han var ikkje romersk borgar. Han døydde træledøden på sin kross i Neros teaterbygning, tett attmed den staden der Peterskyrkja no står.

Men Paulus hadde ein lang veg å gå til rettarstaden. Vegen til Ostia var då staselegare enn i våre dagar. Vakre villaer, rike frukthagar, fagre blomhagar dekte då det som seinare vart eit audt feberstrok. Her strøynde varene inn i byen. Og rekkja av soldatar og den vesle, bøygde gamle fangen, med den blanke skallen og det grå skjegget, må ha trakka tolmogig kilometer etter kilometer midt gjennom ståket og trafikken, før dei endeleg forlet Ostia-vegen og gjorde ein brå sving opp ein bakke til venstre.

På toppen av denne haugen kan Paulus ha stansa ein augneblink. Det var hans siste utsyn over denne vide verda. Der mot nord låg Rom, og aust- og sud-etter synte Campagna-sletta seg, avgrensa av dei fagre blå- og purpurraude fjella. Her går sletta opp og ned liksom i bylgjer, som Atlanterhavet i tung sjø, og her låg, ned for føtene hans, midt mellom desse store gråne bårane av grasvaks jord, den vene enga ved dei salvianske kjeldene — den som for han var daude-skuggens dal. Då Paulus gjekk ned etter vegen til elva, var det liksom verda kvarv bort, og ein såg berre dei grøne bakkane kringom og den blå himmelen over. Det var ein god plass å døy på. Folk lika å sjå på avrettingar, og ein folkehøp samla seg. Men den vesle gamle mannen som skulde døy, var romersk borgar, og alt gjekk vyrdeleg og korrekt føre seg. Det var noko liknande som då Cyprian leid martyrdøden 200 år seinare. Der var ikke nokor stor tilstrøyming av kristne. Nokre storfolk frå keisarhoffet var venta, og ein syner endå eit rom der det vert fortalt at Paulus sat til dei kom.

Tilsist var alt ferdig, og fangen kom ut på grasplassen, der soldatane stod oppstilt. Eg trur ikkje at han brydde seg med for siste gang å sjå ut over jord og sol og himmel, men eg trur sikkert at han hugsa på dei trufaste hjarto som var løynde her og der i den ventande folkemugen, og at han sameina seg med dei alle i samfundet av dei heilage.

Og så var han endeleg fri til å gå til sin Herre, og han bøygde hovudet under sverdet, som, med eit mektig hogg, sende han inn til samveret med Jesus Kristus.